

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 161/2021
11.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марица Крстић, адвокат из ..., против туженог „Jeansi Serbia“ ДОО Лесковац, чији је пуномоћник Драган Ранђеловић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1530/2020 од 17.09.2020. године, у седници од 11.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1530/2020 од 17.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 744/15 од 16.01.2020. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог од 05.09.2016. године којим је тужили отказан уговор о раду и тужени је обавезан да тужилу врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 237.750,00 динара, а у преосталом делу је захтев за трошкове поступка одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1530/2020 од 17.09.2020. године, преиначена је првостепена пресуда у ставовима првом и усвајајућем делу става другог изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се поништи решење туженог од 05.09.2016. године којим је отказан уговор о раду и тужени обавезе да је врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Тужилца је обавезана да туженом накнади трошкове поступка у износу од 221.250,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на радном месту ... по основу Уговора о раду од 01.10.2014. године, са припадајућим анексима. Побијаним решењем од 05.09.2016. године тужили је отаказн уговор о раду због неоправданог изостанка са посла од 15.08. закључно са 19.08.2016. године, на који начин није поштовала радну дисциплину прописану општим актима послодавца и уговором о раду, у смислу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и чл. 24. и 25. Уговора о раду. Тужили је достављено писмено обавештење о постојању отказних разлога. Утврђено је да је тужила због привремене спречености за рад била на боловању, закључно са 12.08.2016. године. Након престанка спречености за рад, тужила се дана 15.08.2016. године није појавила на радном месту, није контактирала послодавца како би га обавестила о разлозима недоласка на посао, нити је доставила потврду о евентуалном продужетку боловања, већ је дознаке предала на портирници предузећа дана 15.08.2016. године, којом приликом се није јавила кадровској служби, нити је ушла у зграду туженог. Пре него што је тужила отишла на боловање, тужени је 29.07.2016. године донео решење о распореду по коме ће радници у погону у коме је радила тужила користити годишњи одмор, односно који радници одлазе на колективни годишњи одмор. Утврђено је да је код туженог постојала пракса да радници погона који у одређеном периоду не користе колективни годишњи одмор одлазе на испомоћ у други погон. Утврђено је такође да се тужила дана 15.08.2016. године није вратила на рад сматрајући да су сви запослени из њеног погона на колективном годишњем одмору, што је сазнала из телефонског разговора са колегиницом. Службеници персоналног одељења туженог покушавали су да ступе у телефонски контакт са тужиљом, али она на позиве није одговарала, нити је на други начин оправдала изостанак, те се до 19.08.2016. године није појавила на радном месту.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај решења којим јој је отказан уговор о раду и да се тужени обавезе да је врати на рад.

Према члану 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом уколико не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 24. Уговора о раду од 01.10.2014. године, прописано је да запослени не сме изостати са посла дуже од два дана из неоправданих разлога. Према члану 25. тог уговора послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако не поштује радну дисциплину утврђену актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 58. став 3. тачка 19. Правилника о раду туженог од 12.09.2014. године прописано је да тежу повреду радне обавезе представља непријављивање изостанка са посла непосредном руководиоцу у року од 24 часа од изостанка, уз достављање оправдања за изостанак најкасније до три дана од почетка изостанка.

У поступку је утврђено да је тужили спреченост за рад престала закључно са 12.08.2016. године, па је била у обавези да се наредног радног дана, односно

15.08.2016. године, јави на рад, што она није учинила, нити је непосредног руководиоца обавестила о изостанку, већ је дознаке за боловање оставила на портирници и није улазила у зграду туженог, што представља непоштовање радне дисциплине у смислу наведених законских одредаба и одредаба уговора о раду и Правилника о раду туженог.

Током поступка и у ревизији тужиља указује да у периоду од 15.08.2016. године до 19.08.2016. године није долазила на рад нити се јављала послодавцу из разлога што је мислила да је она, као и остали запослени из њеног погона, на колективном годишњем одмору који је трајао од 15.08. до 05.09.2016. године. Међутим, како правилно закључује другостепени суд, тужиља је код туженог радила дужи временски период и морала је бити упозната са организацијом посла и начином рада, и да је код туженог пракса да радници једног погона који не користе колективни годишњи одмор одлазе на испомоћ у други погон. Такође, тужиља је била упозната са одлуком послодавца о почетку коришћења колективног годишњег одмора, која је пре њеног одласка на боловање била истакнута на огласној табли туженог, па је упркос томе дана 15.08.2020. године дознаке о закљученом боловању оставила на портирници, и није ушла у зграду туженог да их преда надлежној кадровској служби и да се информише о томе да ли се налази на списку за коришћење колективног годишњег одмора. Зато је правилан закључак другостепеног суда да је тужиља у периоду од 15.08.2016. године до 19.08.2016. године неоправдано одсуствовала са посла, па је отказно решење законито у смислу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, и тужени није у обавези да тужиљу врати на рад, у смислу члана 191. став 1. тог закона.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић